

ΡΕΝΑ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

ΒΑΘΥ
ΓΑΛΑΖΙΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Βαθύ γαλάζιο**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Λελούδη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη, 2008, 2016
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Marta Bevacqua/Trevillion Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Ωκεανίδα, 2008-2015, 8.000 αντίτυπα
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.,
Ιανουάριος 2016, 10.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1366-2
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1367-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΡΕΝΑ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

ΒΑΘΥ
ΓΑΛΑΖΙΟ

Επιμελημένη στο σύνολό της
επανέκδοση απ' τη συγγραφέα.

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΠΕΝΑΣ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

**Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν
επίσης τα βιβλία της για ενηλίκους:**

Επάγγελμα γονέας; Πανεύκολο! 2010

Αγαπώ θα πει χάνομαι, 2010

Κόκκινο κοράλλι, 2011

Μικροί άγγελοι, 2012

Άρωμα βανίλιας, 2013

Δίδυμα φεγγάρια, 2014

Ο τελευταίος χορός της Σαλώμης, 2014

Μην πιστεύεις στην αλήθεια, 2015

Στην αγκαλιά του ήλιου, 2015

**Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν
επίσης τα βιβλία της για παιδιά:**

Το ψαράκι που μπορούσε να ευχηθεί, 2008

Εγώ είμαι η αρχηγός, 2008

Ένα καινούριο ξωάκι, 2008

Το ψαράκι που φορούσε γυαλιά, 2010

Η Ντανιέλα λέει όχι!, 2010

Ένα αδέσποτο σκυλάκι, 2010

Ο Αϊ-Βασίλης και το μαγεμένο παστίτσιο, 2010

Ένα θαύμα για την Αλίκη, 2010

Η Μαγισσούλα των Χριστουγέννων, 2011

Ένα αδελφάκι για τη Θαλασσένια, 2012

Ο Αϊ-Βασίλης και η μικρή γοργόνα, 2012

Είμαι θυμωμένη!, 2013

Ο Μπουμπριαλαλί με το κόκκινο λειοί, 2013

Η Ντανιέλα και τα Επτά Λυκάκια, 2015

Η Ντανιέλα και οι Επτά Χιονάτες, 2015

*Σε όλες τις Μικρές Πορτοκαλένιες
αυτού του κόσμου...*

Η Πορτοκαλένια

*Τόσο πολύ τη μέθυσε ο χυμός του ήλιου
Που έγειρε το κεφάλι της και δέχτηκε να γίνει
Σιγά-σιγά: η μικρή Πορτοκαλένια!*

*Έτσι καθώς γλανκόλαμπαν οι εφτά ουρανοί
Έτσι καθώς αγγίζαν μια φωτιά τα κρύσταλλα
Έτσι καθώς αστράψανε χελιδονοουρές
Σάστισαν πάνω οι άγγελοι και κάτω οι κοπελιές
Σάστισαν πάνω οι πελαργοί και κάτω τα παγόνια
Κι όλα μαζί συνάχτηκαν κι όλα μαζί την είδαν
Κι όλα μαζί τη φώναξαν: Πορτοκαλένια!*

*Μεθάει το κλήμα κι ο σκορπιός μεθάει ο κόσμος όλος
Όμως της μέρας η κεντιά τον πόνο δεν αφήνει
Τη λέει ο νάνος ερωδιός μέσα στα σκουληκάκια
Τη λέει ο χτύπος του νερού μέσ' στις χρυσοστιγμές
Τη λέει κι η δρόσο στου καλού βοριά το απανωχείλι:*

*Σήκω μικρή μικρή μικρή Πορτοκαλένια!
Όπως σε ξέρει το φιλί κανέννας δεν σε ξέρει
Μήτε σε ξέρει ο γελαστός Θεός
Που με το χέρι του ανοιχτό στη φλογερή αντηλιά
Γυμνή σε δείχνει στους τριανταδυό του ανέμους!*

«Ήλιος ο Πρώτος», ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΕΛΥΤΗΣ

Ταξίδια ψυχής

Το «Βαθύ Γαλάζιο» κυκλοφόρησε για πρώτη φορά πριν από οκτώ χρόνια.

Είναι ένα βιβλίο που προσπαθεί να παλέψει με τις ανθρώπινες αδυναμίες, τα σκαμπανεβάσματα της ψυχής μας. Να προσεγγίσει δύσκολους στόχους.

Ήταν η τρίτη συγγραφική μου προσπάθεια, ήταν τότε που άρχισα σιγά σιγά να συνειδητοποιώ πως αυτό που λατρεύω είναι να ταξιδεύω με τις λέξεις, τις προτάσεις, τα συναισθήματα. Να προσπαθώ να διεισδύω στους χαρακτήρες και στις προσωπικότητες των ηρώων μου, να ερμηνεύω συμπεριφορές, να τις νιώθω γράφοντας. Να τις κατανοώ, να εντοπίζω τις αιτίες κάθε συμπεριφοράς, να αφονγκράζομαι τους φόβους και τις δυσκολίες κάθε ήρώα μου. Και να τον οδηγώ στην κάθαρση, μέσα από αλλεπάλληλες ανατροπές, περιπέτειες, χαρές και λύπες.

Μέσα από την ίδια τη ζωή.

Οι απλοί καθημερινοί άνθρωποι, οι άνθρωποι της διπλανής πόρτας, είναι για μένα οι σπουδαιότεροι ήρωες.

Πάλεψα να καταγράψω συναισθήματα και σε αυτό το μυθιστόρημα. Πάλεψα και τώρα που το χάιδεψα τρυφερά σε αυτή την αναθεωρημένη έκδοσή του, για να κάνει μια καινούργια αρχή, για να φτάσει κοντά σας πιο ώριμο, πιο ολοκληρωμένο.

Πάλεψα να αποδώσω σωστά το συναίσθημα της απόρριψης πρώτα απ' όλα.

Είναι αλήθεια πως η απόρριψη πονάει. Πληγώνει ανεπανόρθωτα.

Ο καθένας από μας αντιδρά διαφορετικά. Υπάρχουν κάποιοι που δέχονται την απόρριψη με αισιοδοξία. Που μαθαίνουν από τα λάθη τους και προχωρούν στη ζωή τους. Άλλοι αντιδρούν άσχημα. Παθαίνουν κατάθλιψη, απογοητεύονται, γίνονται καχύποπτοι, κατηγορούν τον εαυτό τους, θυμώνουν, παραιτούνται.

Υπάρχουν όμως και μερικοί που την αντιμετώπιζουν εκδικητικά. Η απογοήτευση και ο θυμός τους οδηγούν στην αντεπίθεση.

Ένας τέτοιος άνθρωπος είναι και ο Γιάννης. Ο ήρωας στο «Βαθύ Γαλάζιο».

Όταν τον απέρριψε η Αλίκη, η γυναίκα που αγαπούσε, οδηγήθηκε στην αντεπίθεση. Άρχισε να μισεί όλες τις γυναίκες, άρχισε να τις «χρησιμοποιεί». Ασυνείδητα απέρριπτε και όλες όσες τον προσέγγιζαν συναισθηματικά.

Όσπου τον εκδικήθηκε η ίδια η ζωή.

Όσπου γνώρισε τη Χριστίνα.

Πόσο δύσκολο είναι να αντιμετωπίσει κανείς μια απογοήτευση; Έκπληξη, θυμός, φόβος, πόνος, κατάρρευση κι άλλα πολλά συναισθήματα που μπλέκονται κουβάρι μέσα του και τον οδηγούν στην απελπισία. Μόνη ελπίδα η δύναμη, η αποφασιστικότητα, η πίστη στον εαυτό μας.

Απογοήτευση νιώθουμε κι από την προδοσία κάποιου αγαπημένου προσώπου, κάποιου έμπιστου φίλου. Τότε τα συναισθήματα που βιώνουμε είναι οδυνηρά. Αισθανόμαστε άσχημα επειδή επενδύσαμε τον χρόνο μας, πολύτιμες στιγμές της ζωής μας σε έναν άνθρωπο που εμπιστευτήκαμε και τελικά αποδείχτηκε κατώτερος των προσδοκιών μας.

Έχουμε απόλυτη ανάγκη τους άλλους ανθρώπους. Είναι σημαντικόί για την ψυχική μας ισορροπία. Έχουμε ανάγκη από συνακρατές και συνοδοιπόρους, για να μοιραζόμαστε όλα όσα μας συμβαίνουν. Οι φίλοι μας είναι η οικογένεια την οποία επιλέγουμε.

Υπάρχει ένας άγραφος κανόνας. Ανάμεσα σε φίλους δημιουργ-

γείται ένας άρρηκτος δεσμός, ένας δεσμός αγάπης και αλληλεγγύης.

Πολλές φορές όμως η ζωή μάς φέρνει αντιμέτωπους με γεγονότα που υπερβαίνουν τα όριά μας, τις ίδιες μας τις δυνάμεις. Κι είναι απρόοπτα αυτά τα γεγονότα, μας αναγκάζουν να αναθεωρήσουμε τις αξίες μας, διαλύουν τα όνειρά μας. Είναι τότε που οι φίλοι μάς προδίδουν.

Απελπιζόμαστε. Ξαφνικά νιώθουμε ασήμαντοι, μικροί, αβοήθητοι. Ψάχνουμε τις αιτίες, κατηγορούμε τον εαυτό μας, προσπαθούμε να απαντήσουμε σε ερωτήματα αναπάντητα, να χειριστούμε σωστά τα αρνητικά συναισθήματα. Όταν ένας φίλος μπήγει το μαχαίρι της προδοσίας στην καρδιά μας, η ζωή μας αρχίζει να τρέχει σαν αυτοκίνητο δίχως φρένα.

Όπως η ζωή του Γιάννη μέσα στο «Βαθύ Γαλάζιο».

Το μυθιστόρημα αυτό ταξιδεύει παρέα και με την ηρωίδα μου, την Αλίκη, στο παρόν και στο παρελθόν. Φτάνει μέχρι τον βιασμό της αθωότητας...

Είμαι παιδαγωγός, λατρεύω τα παιδιά, μου είναι αδύνατον να διανοηθώ πώς ένας ενήλικας μπορεί να χρησιμοποιήσει ένα παιδί για τη δική του σεξουαλική ευχαρίστηση.

Κι όμως.

Όταν βιάζεται η αθωότητα, όταν τραυματίζεται η ευάλωτη παιδική ψυχή, ένα παιδί πανικοβάλλεται, παραλύει. Νιώθει ντροπή, ενοχή, σιωπά φοβισμένο. Κι αν δεν το βοηθήσει κανένας κι αν η ίδια η μητέρα του παραμένει σιωπηλός μάρτυρας, τότε το τραύμα του παιδιού βαθαίνει, γίνεται μακροχρόνιο, επηρεάζει την ψυχοσύνθεσή του, τη ζωή του.

Η ζωή... τι είναι άραγε η ζωή;

Μια και δεν έρχεται κοντά μας με βαλίτσες γεμάτες με τις απαντήσεις που γυρεύουμε, εμείς πρέπει να τη μεταμορφώσουμε σε αυτό που ονειρευόμαστε, εμείς πρέπει να ανακαλύψουμε το νόημά της.

Πιστεύω πως η ζωή είναι αγάπη.

Για να ζήσουμε μια ζωή ολοκληρωμένη, πρέπει να καταλάβουμε τον εαυτό μας και να τον αγαπήσουμε. Πρέπει να βουτήξουμε στο βαθύ γαλάζιο της καρδιάς μας. Να πάρουμε και να δώσουμε αγάπη.

Και τι ακριβώς είναι η αγάπη; Ζεστασιά και παιχνίδια ψυχής; Αγκαλιές που αρπάζουν τον πόνο και τον χαϊδεύουν και τον μετατρέπουν σε ασφάλεια;

Αυτό είναι η αγάπη;

Μήπως είναι κάτι που νιώθουμε να μας αγκαλιάζει, κάτι που μας κάνει να ξεχνάμε τους φόβους μας και να κοιμόμαστε ήρεμα τα βράδια; Επειδή μας νανουρίζει γλυκά, επειδή μας κάνει να δακρύζουμε από χαρά;

Αυτό είναι η αγάπη;

Κάτι που μας προσφέρει δύναμη να αφήσουμε πίσω μας τις μαύρες τρύπες, να ξεκινήσουμε από την αρχή, να μάθουμε να ελπίζουμε, να ανοίξουμε τις πόρτες της καρδιάς και του νου, να ξαναγεννηθούμε;

Είναι όμορφη η αγάπη. Σαν τον καταγάλανο ουρανό μια ασπνέφιαστη μέρα. Σαν τα κρυστάλλινα θαλασσινά νερά στα νησιά μας. Ουρανός και θάλασσα είναι, που γίνονται ένα, ένα μαγευτικό βαθύ γαλάζιο.

Ναι. Αυτή είναι η αγάπη.

Η αγάπη υπομένει, χαίρεται, χορεύει, τραγουδάει, πονάει, συμπάσχει... η αγάπη ενώνεται με όλα τα ρήματα που υπάρχουν. Γιατί είναι το μόνο συναίσθημα που τα χωράει.

«Μα η αγάπη δε συγχωρεί;» αναρωτιέται μια από τις ηρωίδες μου μέσα στο μυθιστόρημα.

Ναι. Η αγάπη συγχωρεί. Γιατί ξέρει πως η συγχώρεση είναι το κλειδί της ευτυχίας. Μόνο η αληθινή αγάπη όμως είναι αυτή που βαδίζει αγκαλιά με τη συγχώρεση, που χαρίζει φτερά.

Η αληθινή αγάπη δε σε ξεχνάει ποτέ, στριφογυρίζει στην καρδιά σου, σε γαργαλάει, μεταμορφώνεται σε χαμόγελο, σε χάδι, σε γέλιο γάργαρο.

Μεταμορφώνεται στην ίδια τη ζωή.

Το «Βαθύ Γαλάζιο» ταξιδεύει. Στη Ρόδο, ένα από τα ομορφότερα νησιά της πατρίδας μας. Ταξιδεύει και στην πόλη των πόλεων, τη μαγευτική Κωνσταντινούπολη.

Το «Βαθύ Γαλάζιο» ερωτεύεται, απογοητεύεται, παλεύει, αγκαλιάζει, τραγουδάει, αγαπάει. Πλέκει στεφάνι τα όνειρά του και σας περιμένει να βουτήξετε μέσα του.

Ένα μεγάλο ευχαριστώ, ένα ευχαριστώ καρδιάς, στις εκδόσεις Ψυχογιός, που στέκονται πάντα δίπλα μου και κάνουν πραγματικότητα τα όνειρά μου. Τα τυπώνουν στο χαρτί, τα ακουμπούν στην αγκαλιά σας.

Ένα μεγάλο ευχαριστώ και σε σας, τους φίλους και τις φίλες μου. Γιατί εσείς είσαστε το μελάνι της γραφής μου, οι συνακροατές, οι συνοδοιπόροι.

Σε καθένα από τα ταξίδια της ψυχής μου.

ΡΕΝΑ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

Στην ηλικία της κόρης της θα ήταν πάνω κάτω όταν είχε ξυπνήσει κι εκείνη τρομαγμένη από τα μπουμπουνητά.
«Μαμά, μανούλα, φοβάμαι!» φώναξε.

Όμως, αντί για τη μητέρα της, ήρθε στο κρεβάτι της ο πατριός της...

Το πρωί η μητέρα της είδε το αίμα στα σεντόνια, είδε το χλωμό πρόσωπο της κόρης της.

Κατάλαβε. Αλλά δεν είπε τίποτα. Ούτε μια λέξη.

Κάθε φορά που η Αλίκη ξάπλωνε στο κρεβάτι της για να κοιμηθεί προσευχόταν να μην έχει κι άλλη επίσκεψη. Να μην έρθει να πέσει και πάλι πάνω της το Τέρας. Αλλά οι προσευχές της δεν εισακούστηκαν.

Η μάνα της το αγαπούσε πολύ αυτό το Τέρας. Το λάτρευε. Ήταν η ζωή της και του έκανε κάθε χατίρι. Ακόμα και την κόρη της θυσίασε για χάρη του. Το αγαπούσε περισσότερο κι από το ίδιο της το σπλάχνο. Δεν ήθελε με τίποτα να χάσει τον δεύτερό της άντρα, κι αντί να βοηθήσει το παιδί της, αντί να καταγγείλει το Τέρας στις αρχές, άρχισε να το ζηλεύει.

Η Αλίκη ένιωθε στο πετοί της τη ζήλια της μάνας της.

Κι αναρωτιόταν και πάλευε με τις σκέψεις της. Μα απάντηση δεν έπαιρνε. Έτσι κάνουν οι μητέρες; Τι κακό τής είχε κάνει; Γιατί δεν την αγαπούσε;

Μια μέρα, καιρό μετά, δε γύρισε σπίτι από το σχολείο.

Όταν σχόλασε, ένιωσε τέτοιο βάρος στην ψυχή της, που χωρίς να διστάσει, χωρίς να σκεφτεί ούτε για μια στιγμή τις συνέπειες, πήρε τον δρόμο του χωριού που έβγαζε στο ξέφωτο.

Κι από εκεί περπάτησε μακριά, πολύ μακριά. Ούτε κι εκείνη ήξερε πόσο.

Θα 'ταν δε θα 'ταν δεκατριών χρονών.

Όμως το Τέρας έτρεξε να τη βρει. Πήρε το μικρό φορτηγό, αυτό που χρησιμοποιούσε για να φορτώνει και να ξεφορτώνει πατάτες από τα χωράφια στις λαϊκές, την πέταξε σαν σακί στην καρότσα του και την οδήγησε πίσω με το ζόρι.

Δε λυπήθηκε τα κλάματά της, τον πόνο από τις μελανιές που προκάλεσαν τα τραντάγματα της καρότσας, τον πανικό της.

Όταν την έσυρε με τη βία μέσα στο σπίτι, την τρέλανε στα χαστούκια, στις κλοτσιές και στις βρισιές. Χαιρόταν που σπαρταρούσε κι έτρεμε ανήμπορη μπροστά στη δύναμή του.

Κι η μάνα της εκεί. Στο διπλανό δωμάτιο να ακούει τα αναφιλητά, τον σπαραγμό της και να μην κάνει τίποτα.

Το παραμικρό.

Εκείνο το βράδυ το Τέρας δεν ήρθε στο κρεβάτι της. Η Αλί-κη, με την καρδιά της να χτυπάει σαν τρελή, για μια στιγμή πήρε θάρρος. Μπορεί και να φοβήθηκε πως θα την έχανε, πως θα έφευγε μακριά. Μπορεί και να μην την άγγιζε ποτέ πια.

Όταν όμως άνοιξε η πόρτα, μαζί με το φως του χολ είδε κάποιον άλλο άντρα. Ο χασάπης ήταν; Ο φίλος του πατριού της; Και την άλλη νύχτα κι άλλον, κι άλλον...

Στην αρχή ούρλιαξε, αλλά της έκλειναν με βία το στόμα.

Ύστερα τα υπέμενε όλα.

Αχ, αν δεν είχε πεθάνει ο πατέρας της, ήταν σίγουρη πως θα τη γλίτωνε. Ο δικός της ο μπαμπάς θα τους σκότωνε όλους αυτούς. Όλους όσοι τόλμησαν να αγγίξουν το κοριτσάκι του.

Θα έπαιρνε την κυνηγετική του καραμπίνα και θα τους έκα-νε σκόνη.

Τώρα όμως; Τώρα είχε μόνο τον Γιάννη της. Αν δεν υπήρ-χε κι εκείνος...

Ο Γιάννης με το λυγερό κορμί, τα μάτια τα μελένια, που έλα-μπαν, τα σγουρά του τα μαλλιά, τα τρυφερά του λόγια. Ο Γιάννης που την κοίταζε και της έδινε κουράγιο να ζει. Να αντέχει εκεί-νες τις νύχτες που τη συντρόφευαν ο πανικός, ο τρόμος, ο πόνος.

Όταν έπεφταν πάνω της τα Τέρατα, έκλεινε τα γαλάζια της μάτια. Φανταζόταν πως ήταν κοντά του. Μέσα στην αγκαλιά του. Και του μιλούσε. Χανόταν από εκείνο το μισητό δωμάτιο, το μισητό σπίτι, τη μισητή μάνα. Αποχωριζόταν από το σώμα της. Έτσι άντεχε. Μονάχα έτσι.

Πόσο ήθελε να του τα πει όλα. Από την πρώτη στιγμή που τον είχε γνωρίσει στο σχολείο κι είχε μοιραστεί μαζί της το κολατσιό του. Παιδούλα ήταν τότε. Δειλή, άτολμη, ένα πλάσμα μοναχό και δυστυχισμένο. Πήγαινε έκτη δημοτικού.

Το κτίριο του σχολείου τους στέγαζε και τις τρεις τάξεις του γυμνασίου, με λίγα, ελάχιστα παιδιά.

Εκείνος πήγαινε στο γυμνάσιο. Στη δευτέρα. Ολόκληρος άντρας φάνταζε στα μάτια της. Συνήθως οι μαθητές του γυμνασίου δεν έδιναν καμιά προσοχή στα μικρούλια, τους μαθητές του δημοτικού. Δύο ολόκληρες τάξεις μεγαλύτερός της ήταν, κι όμως την πρόσεξε. Ένα λεπτό κοριτσάκι σαν κλαδάκι, με μάτια γεμάτα πόνο, απορία, θλίψη.

Της χαμογέλασε τρυφερά και την πήρε υπό την προστασία του. Στο σχολείο μόνο.

Χίλιες φορές είχε προσπαθήσει στα διαλείμματα κάτι να ξεστομίσει, κάτι να του πει, για να τη βοηθήσει. Αλλά δεν ήταν δυνατόν. Φοβόταν και ντρεπόταν.

Κατά βάθος ήξερε πως όλα αυτά που τραβούσε δεν ήταν σωστά πράγματα. Η μάνα της όμως την είχε προειδοποιήσει πως αν μάθαινε πως μίλησε σε κάποιον, αν της ξέφευγε κάτι, θα τη σκότωνε.

Λίγο καιρό πριν δε θα την πείραζε να τη σκοτώσει. Τώρα όμως που είχε τον Γιάννη, δεν ήθελε να πεθάνει και να πάει να συναντήσει τον πατέρα της στον ουρανό.

Όχι ακόμα τουλάχιστον.

Ξαφνικά, λες κι ο Θεός άκουσε επιτέλους τις προσευχές της, ο πατριός της, το Τέρας, έμεινε στον τόπο. Την ώρα που φόρτωνε στο φορηγό τα σακιά με τις πατάτες του.

Η καρδιά του, είπαν. Οι αμαρτίες του, σκέφτηκε εκείνη.

Γιατί πήγαινε στο κατηχητικό. Κι είχε ακούσει τον παπά να λέει πως δεν πρέπει να κάνουμε κακό στους ανθρώπους. Δεν πρέπει να τους στενοχωρούμε, να τους χτυπάμε, να τους βρίζουμε, να...

Είναι αμαρτία. Μεγάλη αμαρτία.

Και το Τέρας ήταν σίγουρη πως της είχε κάνει μεγάλο κακό.

Τελείωσαν οι βραδινές επισκέψεις στο κρεβάτι της, τελείωσαν τα βάσανά της.

Η μάνα της κλείστηκε στον εαυτό της. Χάρη στα λεφτά που άφησε το Τέρας στην τράπεζα, μπορούσαν να τα βγάλουν πέρα.

Κι η Αλίκη άνθισε.

Κοντά στην Αθήνα

Ο ψηλός μελαχρινός άντρας έκλεισε την πόρτα του αυτοκινήτου του με δύναμη.

«Που να πάρει! Αυτές οι γυναίκες δεν έχουν τον Θεό τους, γαμώτο! Λες και ζουν σε άλλον πλανήτη! Άλλα λένε κι άλλα εννοούν. Και μετά παραπονιούνται πως δεν τις καταλαβαίνουμε! Μα πώς είναι δυνατόν να επικοινωνήσεις με το παράλογο;» μονολόγησε νευριασμένος.

Κι ύστερα έβαλε μπροστά τη μηχανή.

Έτρεχε στη Βασιλίσσης Σοφίας και μετά στην Κηφισίας, όσο μπορεί να τρέξει κανείς στην Αθήνα. Σκεφτόταν φουρκισμένος όλα όσα είχαν συμβεί.

Ήταν ένα ζεστό ανοιξιάτικο βράδυ, περασμένες δέκα, και δεν είχε πολλή κίνηση. Άνοιξε το παράθυρο για να τον χτυπήσει λίγος αέρας να ηρεμήσει.

Δεξιά του φωτισμένες βιτρίνες, καταστήματα επίπλων, φωτιστικών και ειδών υγιεινής, αντιπροσωπείες αυτοκινήτων, βενζινάδικα, πολυκατοικίες, και αριστερά του κάτι κακομοιριάρικα δέντρα στις νησίδες. Φάνταζαν σαν να προσπαθούσαν κι αυτά να πάρουν μια ανάσα. Σε μια πόλη που τα μάραине μέρα με τη μέρα.

Όπως τους κατοίκους της.

Αλλά ο Γιάννης δεν κοιτούσε τα δέντρα. Με τα μάτια καρφωμένα στο παριμπριζ προσπερνούσε όσα αυτοκίνητα μπορούσε. Με το πόδι του κολλημένο στο γκάζι και τις σκέψεις του καρφωμένες στις γυναίκες, προσπαθούσε για άλλη μια φορά να τις καταλάβει.

Τι στο καλό επιθυμούν, επιτέλους; Γιατί από τη μια ο νους τους είναι κολλημένος συνέχεια στον γάμο και από την άλλη προσποιούνται τις ανεξάρτητες;

«Και πότε, με το καλό, λες να παντρευτούμε, αγάπη μου γλυκιά;» ρωτούν ναζιάρικα ύστερα από λίγο, όταν διαπράξεις φυσικά το μοιραίο λάθος και κάνεις δεσμό μαζί τους.

Λες και το μόνο που σκέφτεται ένας άντρας στα τριάντα ένα του είναι το πότε θα παντρευτεί!

«Δεν ξέρεις πως τα χρόνια περνούν, τρέχουν σαν να τα κυνηγούν; Πρέπει να αποφασίσουμε. Δε θα ήθελες να κάνουμε ένα παιδί; Έκλεισες ήδη τα τριάντα. Δε θα ήθελες να γίνεις κι εσύ πατέρας, αγάπη μου;»

Αμάν πια με αυτό το «αγάπη μου»! Είχε βαρεθεί να ακούει αυτή τη λέξη. Μια λέξη που είχε χάσει το νόημά της. Οι γυναίκες τη χρησιμοποιούν συνέχεια σαν καραμέλα. Την κολλούν στο τέλος κάθε πρότασης με απώτερο σκοπό την ικανοποίηση των απαιτήσεών τους.

Χαμογέλασε καθώς θυμήθηκε το πρόσωπο της Έλενας όταν της εξήγησε πως ένα παιδί δεν ήταν καθόλου στα άμεσα σχέδιά του.

Ούτε κι ο γάμος φυσικά.

«Καλά δεν περνάμε ή έχεις αντίρρηση;» της είπε. «Εγώ μπορέι να έκλεισα τα τριάντα, όπως ανέφερες, αλλά εσύ είσαι μικρή ακόμα. Γιατί βιάζεσαι τόσο πολύ να δεσμευτείς;»

Η Έλενα κιτρίνισε, πρασίνισε και μουρμούρισε κάτι ακατάληπτο. Ανάμεσα από τα δόντια της.

Δεν ξαναμίλησε γι' αυτό το ζήτημα μέρες ολόκληρες. Μέχρι που σήμερα το βράδυ δεν άντεξε άλλο.

Ξεσπάθωσε.

Είχε πάει να την πάρει από το σπίτι της. Του άνοιξε την πόρτα φορώντας μια ελεεινή ρόμπα. Δεν είχε καν μπει στον κόπο να ντυθεί. Κι αντί να τον καλωσορίσει και να τον αγκαλιάσει, άρχισε αμέσως να γκρινιάζει.

«Εγώ φταίω. Εγώ! Που χαράμισα τόσον καιρό δίπλα σου», μουρμούρισε.

Κι αυτή τη φορά όχι ανάμεσα από τα δόντια της.

«Τελικά, ξέρεις τι κατάλαβα; Πως το μόνο που ζητούσες από μένα ήταν ένα καλό κρεβάτι. Ή μήπως κάνω λάθος;» συνέχισε.

Λίγο ακόμα και θα μου πει πως την εκμεταλλεύτηκα. Πως ξάπλωνε με το ζόρι δίπλα μου στο κρεβάτι ή ακόμα και πως τη βίαζα, σκέφτηκε εκείνος.

Ανατρίχιασε και μόνο με τη σκέψη πως θα του έλεγε για εκατοστή φορά πως ενδιαφερόταν μόνο για το σεξ και για τις σχέσεις που αρχίζουν και τελειώνουν με το σεξ. Πως ήταν ολότελα εγωιστής, αναξιόπιστος, συναισθηματικά ανώριμος, πως φοβόταν τις ευθύνες και μισούσε τη δέσμευση.

Όχι, κατά βάθος δε διαφωνούσε μαζί της. Η κοπέλα είχε απόλυτο δίκιο.

Το δικό της άγχος της αποκατάστασης ήταν αυτό που τον έπνιγε. Κι είχε βαρεθεί τις ανασφάλειές της. Στο κάτω κάτω της γραφής, δεν την είχε πιέσει σε τίποτα.

«Τι είναι αυτά που λες, κορίτσι μου;» της απάντησε όσο πιο ήρεμα μπορούσε. «Πήγαινε να ετοιμαστείς, σε παρακαλώ, γιατί έχω παρκάρει παράνομα. Θα μου κόψουν κλήση. Ξέρεις πως κάνουν σαν τρελοί τον τελευταίο καιρό για να γεμίσουν τα ταμεία του κράτους. Γιατί συμπεριφέρεσαι έτσι σήμερα; Πρέπει να πάμε στη δεξίωση αυτού του γνωστού επιχειρηματία. Είναι σημαντική για μένα αυτή η βραδιά. Με περιμένουν κι έχω αργήσει!»

«Θέλω να συζητήσουμε. Να συζητήσουμε σοβαρά», συνέχισε απτόητη η Έλενα.

Λες και δεν είχε ακούσει ούτε λέξη απ' όσα της είπε.

Τα καστανά της μάτια τον κοιτούσαν με αποφασιστικότητα. Ήταν όμορφη γυναίκα. Ψηλή, αδύνατη, με μεγάλο στήθος και καστανά ίσια μακριά μαλλιά.

Όμως τώρα μόνο όμορφη δεν του φαινόταν.

«Δεν μπορούμε να αναβάλουμε αυτή τη συζήτηση για αύριο, όσο σοβαρή κι αν είναι; Τι σε έπιασε; Ετοιμάσου να φύγουμε, σε παρακαλώ, κι άσε τις γκρίνιες!» την παρακάλεσε.

«Όχι, σου λέω. Δεν έχω καμία όρεξη να βγω έξω! Στη δεξιώση θα πας μόνος σου», του είπε κατηγορηματικά εκείνη.

«Έλενα, σύνελθε!»

«Από δω και στο εξής μάλιστα θα πηγαίνεις μόνος σου σε όλες τις δεξιώσεις», συνέχισε η Έλενα.

«Τι ακριβώς εννοείς; Μου ζητάς να χωρίσουμε;» τη ρώτησε ο Γιάννης.

Ο τόνος της φωνής του έκρυβε μια συγκαλυμμένη απορία.

Στην πραγματικότητα κοιτούσε το πανάκριβο Ρόλεξ του και σκεφτόταν πόσος χρόνος του χρειαζόταν για να φτάσει από την περιοχή του Χίλτον στην Κηφισιά.

«Ξέρεις... Θα ήθελα να μη συναντηθούμε για λίγο καιρό. Να μείνω μόνη μου. Να σκεφτώ», του απάντησε εκείνη.

Ο Γιάννης πήρε μια βαθιά ανάσα. Για να μη βάλει τα γέλια.

«Μωρό μου, τι είναι αυτά που λες;» κατάφερε να μουρμουρίσει κάπως στενοχωρημένα.

«Για να σου πω την αλήθεια, θα προτιμούσα να μείνουμε φίλοι. Πρέπει να δω κι εγώ τι θα κάνω στη ζωή μου», συνέχισε απτόητη η Έλενα, τινάζοντας με αποφασιστικότητα τα μακριά της μαλλιά. «Θέλω χρόνο να σκεφτώ. Να ψάξω να βρω τον εαυτό μου...»

Τα γνωστά.

Και μετά εκείνα τα συνηθισμένα λόγια, τα λόγια τα κουρασμένα:

«Ποτέ σου δε μ' αγάπησες! Ποτέ σου!»

Ναι! Έχεις δίκιο. Δε σ' αγάπησα. Γιατί δεν αξίζει να αγα-

πάς. Η αγάπη είναι τυφλή. Η αγάπη πληγώνει ανεπανόρθωτα. Σε πλημμυρίζει απελπισία, απογοήτευση. Σε πονάει αφόρητα.

Κι εκείνος δε θα ξαναγαπούσε ποτέ. Καμιά γυναίκα. Ω, ναι. Τη φοβόταν την αγάπη. Την έτρεμε. Είναι επικίνδυνο να αφεθείς. Να ανοίξεις την καρδιά σου, να ακουμπήσεις συναισθηματικά σε κάποιον άλλο άνθρωπο. Χάνεις τον εαυτό σου. Τον οδηγείς με μαθηματική ακρίβεια στον πόνο, στον γκρεμό, στην τρέλα.

Για μια στιγμή μόνο άφησε τη σκέψη του να ταξιδέψει πίσω στο παρελθόν. Τότε που ήταν κι εκείνος νέος, αθώος. Άβγαλτος. Τότε που δεν ήξερε πως η αγάπη είναι μαχαίρι κοφτερό. Πως είναι σίδερο πυρωμένο που σημαδεύει την καρδιά.

Ναι, αγάπησε. Παθιασμένα. Ολόκληρη τη ζωή του σχεδίασε κοντά στην αγαπημένη του. Όταν κάνεις σχέδια όμως, ο Θεός γελάει...

Ξεροκατάπιε.

Το βλέμμα του έπεσε στο αυτοκίνητο που προπορευόταν. Αλλά δεν το κοιτούσε. Σε μια στιγμή κορνάρισε. Σε μια στιγμή είδε μπροστά του την Αλίκη. Το μυαλό του έτρεξε σε εκείνη. Και στη ζωή του κοντά της.

Είχε κάνει τα αδύνατα δυνατά να καταφέρει αυτό που επιθυμούσε. Αυτό που θα την έκανε ευτυχισμένη.

Για λίγα χρόνια είχε βάλει στην άκρη τα θέλω της νιότης. Έπεσε με τα μούτρα στο διάβασμα. Για χάρη της. Διάβαζε ώρες ατελείωτες. Ολομόναχος. Χρήματα για φροντιστήρια δεν είχε ο πατέρας του. Αγρότης ήταν. Πού να του περισσέψουν;

Κι εκείνος έπρεπε να περάσει στο πανεπιστήμιο. Για την Αλίκη του. Και τη ζωή του ολόκληρη.

Γιατί η Αλίκη ήταν η ζωή του ολόκληρη.

Το σπίτι του βρισκόταν αρκετά κοντά στο δικό της. Σε ένα χωριό της Θεσσαλίας ζούσαν. Ούτε να αναφέρει το όνομά του δεν ήθελε πια. Κάπου κοντά στη Λάρισα. Φτωχές οικογένειες και οι δύο. Μεγαλωμένοι μέσα στη μιζέρια.

Αλλά ανέμελοι. Κι ευτυχισμένοι.

Μεγάλωσαν παρέα. Ήταν το αποκούμπι του η Αλίκη. Κοιμάτι από τον ίδιο του τον εαυτό. Χρυσά, ολόχρυσα μαλλιά και βαθιά γαλάζια μάτια. Πορσελάνινο κορμί, κάτασπρη επιδερμίδα.

Τόσο εύθραυστη, τόσο γλυκιά, τόσο γυναίκα.

Ήταν ο έρωτάς του. Πάνω της ακούμπησε ολόκληρη τη ζωή του. Ένα μόνο του είχε ζητήσει. Να φύγουν από το χωριό.

Μπορούσε να χαλάσει χατίρι σε αυτό το βλέμμα το πλημμυρισμένο άλλοτε με το θαλασσί της θάλασσας κι άλλοτε με το βαθύ γαλάζιο του ουρανού; Μπορούσε να αρνηθεί οτιδήποτε σε αυτά τα χείλη που τον ικέτευαν;

Εκείνη δεν είχε στόχο να σπουδάσει. Δεν της το επέτρεπε, του είπε, η οικογένειά της. Γέλασε όταν το άκουσε, του φάνηκε παράξενο, αλλά δεν της ζήτησε εξηγήσεις.

Την άφησε να ακουμπήσει ολόκληρο το μέλλον τους πάνω του.

Όταν επιτέλους ο Γιάννης έκανε το όνειρό του πραγματικότητα, όταν πέρασε στο πανεπιστήμιο, στη Φιλοσοφική Αθηνών, χάριξε πióτερο για την Αλίκη παρά για τον εαυτό του.

Σε λίγα χρόνια θα μπορούσε να την παντρευτεί, να την πάρει μαζί του, να φύγουν από το χωριό. Όπως ακριβώς το ονειρευόταν.

Να στεριώσουν κάπου αλλού. Και να ζήσουν ευτυχισμένοι.

Θα διοριζόταν σε κάποιο σχολείο. Θα έπαιρνε τον μισθό του, θα τα έβγαζαν μια χαρά πέρα. Κι αν έμελλε να αργήσει ο διορισμός, θα δούλευε σε φροντιστήρια, θα έκανε ιδιαίτερα, θα έκανε τα αδύνατα δυνατά για να τη νιώθει ευτυχισμένη κι ανέμελη δίπλα του.

Όμως όχι.

Μέσα στη λατρεία, στην απόλυτη αγάπη που αισθανόταν γι' αυτήν, δεν είχε καταλάβει τι κρυβόταν στην καρδιά της. Δεν είχε νιώσει την καταιγίδα που ήταν έτοιμη να ξεσπάσει.

Τον κοίταξε με ένα βλέμμα που τον έκανε να ριγήσει ολόκληρος. Με κάτι παγωμένα μάτια. Δεν ήταν τα μάτια που ήξερε, που λάτρευε. Άγνωστα ήταν.

Κι αυτή που αντίκρισε ξαφνικά μπροστά του δεν ήταν η Αλίκη του. Μια ξένη ήταν.

Τα λόγια που ξεστόμισε χαράχτηκαν ανεξίτηλα στην καρδιά του. Χρόνια και χρόνια τώρα προσπαθούσε να τα σβήσει από το είναι του. Για να λυτρωθεί.

Όσο κι αν προσπάθησε όμως, δεν τα κατάφερε.

Της είχε ζητήσει να αρραβωνιαστούν. Λίγο πριν αναχωρήσει για την Αθήνα. Για να ξεκινήσει τις σπουδές του.

«Δεν το πιστεύω! Τι είναι αυτά τα μπερδεμένα λόγια που μου λες;» του φώναξε. «Μου ζητάς να περιμένω να τελειώσεις το πανεπιστήμιο; Έχεις το θράσος; Δηλαδή θέλεις να προσμένω χρόνια ολόκληρα για να σε παντρευτώ;» συνέχισε.

Κι ήταν μια τόσο όμορφη μέρα. Ο ήλιος έλαμπε. Το χωριό ολόκληρο έλαμπε και μοσχοβολούσε βασιλικό. Τα αποτελέσματα των πανελλαδικών μόλις είχαν ανακοινωθεί. Τη ζωή του την κρατούσε σφιχτά μέσα στη χούφτα του. Ένιωθε έτοιμος να ανοίξει τα φτερά του και να πετάξει, να ακολουθήσει τον δρόμο του. Αισθανόταν περήφανος.

Ένα δροσερό αεράκι τού ανέμιζε τα μαλλιά. Ο αέρας του μέλλοντός του τον προσκαλούσε κοντά του.

Μέχρι να μιλήσει εκείνη, μέχρι να ακούσει τι είχε να του πει, ένιωθε ευτυχισμένος. Είχε καταφέρει να πλησιάσει τον στόχο του, πανηγύριζε μέσα του. Ετοιμαζόταν να ουρλιάξει από χαρά.

Αγκαλιά με τα λόγια της όμως πέταξε μακριά η αθωότητά του. Ράγισε η τρυφερότητά του. Σκλήρυναν τα συναισθήματά του.

Για πάντα...

«Νομίζεις πως αυτό θέλω από τη ζωή μου; Δε με ξέρεις καθόλου καλά», συνέχισε εκείνη. «Σου δίνω τα συγχαρητήριά μου που κατάφερες να περάσεις στο πανεπιστήμιο, που ετοιμάζεσαι να αρχίσεις τις σπουδές σου. Αλλά όχι, αγόρι μου. Όχι. Δε μου τα λες καλά! Εγώ δε θα ζήσω δίπλα σε έναν καθηγητή. Για ποια με πέρασες; Νομίζεις πως θα ήθελα μια ολόκληρη ζωή να μετράω τα χρήματα του μισθού σου για να μεγαλώσω τα παιδιά

μας; Έχω άλλα σχέδια εγώ. Θα παντρευτώ κάποιον πλούσιο. Κάποιον που θα μπορέσει να μου προσφέρει όλα όσα επιθυμώ. Οπότε... Αυτό ήταν, Γιάννη μου. Ως εδώ. Το διασκεδάσαμε όμως. Δεν πιστεύω να έχεις αντίρρηση. Μια χαρά περάσαμε!»

Ο Γιάννης πήρε μια βαθιά ανάσα για να μπορέσει να συνειδητοποιήσει τι του έλεγε. Την κοίταζε με ανοιχτό το στόμα. Τα είχε χαμένα. Δεν μπορεί να του μιλούσε η Αλίκη έτσι. Η δική του η Αλίκη.

Φάνταζε μικρούλα, εύθραυστη, αθώα. Ο αέρας έκανε το γαλάζιο φόρεμά της, το φόρεμα που είχε γίνει ένα με τα μάτια της, να κολλάει πάνω στο ελαφίσιο της κορμί. Κι ήταν μονάχα δεκαέξι χρονών.

Κι είχε γίνει γυναίκα στη δική του αγκαλιά.

Όχι, όχι. Ήταν αδύνατον! Δεν μπορεί να έλεγε τέτοια λόγια η Αλίκη. Τον αγαπούσε. Ήταν σίγουρος γι' αυτό.

Κι εκείνος τη λάτρευε.

«Αλίκη μου, τι είναι αυτά που λες; Εγώ για σένα... για μας...» κατάφερε να της πει.

Με κόπο.

Όμως εκείνη συνέχισε να μιλάει. Συνέχισε να τον καταδικάζει. Κάθε λέξη και μαχαιριά. Κάθε ανάσα της κι ένα βήμα στην κόλασή του.

Κι εκείνος συνέχιζε να την αγκαλιάζει, να χαϊδεύει τους αλαβάστρινους ώμους της, τα μεταξένια μακριά της μαλλιά.

Το βλέμμα του είχε κολλήσει έκπληκτο στα ζουμερά κατακόκκινα χείλια της. Τα χείλια που είχε τρυγήσει τόσες και τόσες φορές.

Όσο περισσότερο του μιλούσε τόσο πιο πολύ πάγωναν τα θαλασσινά της μάτια. Αντάριαζε η θάλασσα μέσα τους. Μεταμορφωνόταν το γαλάζιο, γινόταν μπλε και μετά σκούρο μπλε, κατάμαυρο. Κύματα αφρισμένα τα μάτια της, που ζητούσαν να τον καταπιούν, να τον πνίξουν...

Όταν σταμάτησε να του μιλάει όμως, όταν υπέγραψε χωρίς

κανέναν δισταγμό την καταδίκη του, τα χέρια του έπεσαν μόνα τους από τους ώμους της.

Δεν είχαν πια τη δύναμη να την αγκαλιάζουν. Τα μάτια του δεν έβλεπαν μπροστά τους την ομορφιά, αλλά το συμφέρον.

Η Αλίκη δεν του είπε ούτε μια λέξη παρηγοριάς. Μόνο έστριψε απότομα την πλάτη της κι άρχισε να περπατάει προς τον κεντρικό δρόμο του χωριού, χωρίς να γυρίσει να ρίξει ούτε μια ματιά πίσω της.

Το μόνο που κατάφερε να σκεφτεί ήταν πως ακόμα κι οι εγκληματίες γυρίζουν και ρίχνουν μια τελευταία ματιά στον τόπο του εγκλήματος.

Όμως εκείνη δεν το έκανε ούτε αυτό.

Κι απόμεινε μόνος κι έρημος σε εκείνο το μονοπάτι του χωριού. Μοναδικοί του μάρτυρες τα πουλιά που τιτίβιζαν χαρούμενα. Τα πουλιά που δεν καταλάβαιναν τη δυστυχία του.

Τα καταπράσινα χωράφια μεταμορφώθηκαν σε βάλτους μπροστά στα μάτια του. Κι ο καταγάλανος ουρανός κατάμαυρος έγινε. Ο χρυσαφένιος ήλιος δεν τον ζέσταινε πια. Είχε παγώσει ολόκληρος. Έτρεμε σύγκορμος.

Κι εκείνη είχε φύγει. Τον είχε εγκαταλείψει.

Το ίδιο έκανε κι εκείνος. Την άλλη μέρα το πρωί αποχαιρέτισε τους εμβρόντητους γονείς του. Τους ξεκαθάρισε πως δε θα γύριζε ποτέ ξανά στο χωριό.

Κι έφυγε με το ΚΤΕΛ για την Αθήνα.

Άδικα τον χιλιοπαρακάλεσε η δόλια η μάνα του να μείνει λίγο, μέχρι να ανοίξουν τα πανεπιστήμια. Άδικα τον ρωτούσε και τον ξαναρωτούσε τι ήταν αυτό που τον ανάγκασε να φύγει από κοντά της έτσι απρόσμενα. Οι ερωτήσεις της αναπάντητες έμειναν.

Η αγκαλιά της κενή.

Έφτασε στην πρωτεύουσα χωρίς καλά καλά να έχει αποφασίσει τι θα κάνει. Μόλις είχε ξεπροβάλει ο Σεπτέμβριος.

Ήταν μόνος, ολομόναχος. Κι ήξερε πως δε θα ξαναγυρνούσε στο χωριό του. Το φευγιό του δεν είχε επιστροφή.

Έπιασε δουλειά σε οικοδομές, σε λαϊκές, σε εστιατόρια, σε μπαρ. Μάζεψε κάποια χρήματα, ίσα ίσα για να νοικιάσει μια γκαρσονιέρα στα Εξάρχεια, να φύγει από εκείνο το άθλιο ξενοδοχείο στην Ομόνοια όπου ζούσε. Και μετά εγκληματίστηκε στην πραγματικότητα. Έγινε ρομπότ.

Ένα καλοκουρδισμένο ρομπότ. Κι ας ήταν παλικάρι της φύσης. Κι ας γεννήθηκε για να αναπνέει καθαρό αέρα. Με μια καρδιά φορτωμένη όνειρα, με ένα κορμί σμιλεμένο στα χωράφια.

Από τότε που άνοιξε τα μάτια του αντίκριζε δίπλα του, πλάι του, παντού, την ελληνική φύση. Την ίδια την ομορφιά. Τα δέντρα, τα χωράφια, τα λουλούδια, οι ήχοι οι μαγικοί ήταν κομμάτι της καθημερινότητάς του.

Αντίκριζε τον καθαρό ουρανό, τον χάιδευε ο ήλιος ο ηλιάτορας του Οδυσσέα Ελύτη, του ποιητή που λάτρευε. Τραγούδι γινόταν μέσα του η κάθε ηλιόλουστη μέρα στο χωριό.

*Ο Ήλιος ο Ηλιάτορας
ο πετροπαιχνιδιάτορας*

*λίγο το στόμα του άνοιξε
κι ευθύς εμύρισε άνοιξη*

*Τα δέντρα κελαδήσανε
τα ζωντανά συνίσανε*

*κι οι άνεμοι χρωματιστούς
γεμίσανε χαρταετούς.**

Κάθε λέξη του ποιητή του έπαιρνε σάρκα και οστά μέσα στη φαντασία του. Η ποίηση ήταν η δεύτερη αγάπη του μετά την Αλίκη.

Βυθιζόταν στις λέξεις του Ελύτη. Προσπαθούσε να αναλύσει κάθε στίχο σύμφωνα με τα δικά του ιδανικά.

* Ο ήλιος ο ηλιάτορας, Οδυσσέας Ελύτης, Ίκαρος, 1971.

Βιβλία ολόκληρα ανακάλυπτε μέσα σε λίγες μόνο λέξεις. Και τότε στ' αλήθεια νόμιζε πως ανακάλυπτε τον κόσμο ολόκληρο. Συνέχιζε με μεράκι να διαβάζει, να αναλύει, να ανασαίνει τον ποιητή του. Ήθελε να είναι έτοιμος για τους μαθητές του και ταυτόχρονα προσπαθούσε να γνωρίσει καλύτερα τον εαυτό του.

Ο Ελύτης έγινε ο μοναδικός του φίλος και στην πρωτεύουσα. Εκεί όπου όλα τα πλάκωνε η μιξέρια, η μοναξιά, η απομόνωση. Ο Ελύτης έγινε το φως του. Και οι στίχοι του, η μοναδική του παρηγοριά:

Γυμνός, Ιούλιο μήνα, το καταμεσήμερο. Σ' ένα στενό κρεβάτι, ανάμεσα σε δυο σεντόνια χοντρά, ντριλίνα, με το μάγουλο πάνω στο μπράτσο μου που το γλείφω και γεύομαι την αριμύρα του. Κοιτάζω τον ασβέστη αντικρύ στον τοίχο της μικρής μου κάμαρας. Λίγο πιο ψηλά το ταβάνι με τα δοκάρια. Πιο χαμηλά την κασέλα όπου έχω αποθέσει όλα μου τα υπάρχοντα: δυο παντελόνια, τέσσερα πουκάμισα, κάτι ασπρόρουχα. Δίπλα, η καρέκλα με την πελώρια ψάθα. Χάμου, στ' άσπρα και μαύρα πλακάκια, τα δυο μου σάνταλα.

*Έχω στο πλάι μου κι ένα βιβλίο.**

Διάβαζε κι ανατρίχιαζε. Γιατί ήταν κι εκείνος γυμνός. Σε ένα στενό κρεβάτι, ανάμεσα σε δύο σεντόνια χοντρά, ντριλίνα.

Μόνο που όταν έγλειφε το μπράτσο του γευόταν τη μουτζούρα της πόλης. Κι όταν προσπαθούσε να αντικρίσει τον καταγάλανο ουρανό, για να πάρει κουράγιο, έβλεπε τον φωταγωγό.

Τώρα ξυπνούσε και νόμιζε πως κοιμόταν. Κοιμόταν και το πρωί αναρωτιόταν γιατί είχε ξυπνήσει. Γιατί δεν τον βοηθούσε ο Θεός να πεθάνει στον ύπνο του;

Μαυρίλα αντίκριζε παντού. Ατελείωτο γκριζο τσιμέντο, ήχοι

* Ο μικρός ναυτίλος, Οδυσσέας Ελύτης, Ίκαρος, 1985.

που τρυπούν τα αυτιά, αέρας ασφυκτικός, άνθρωποι ανακατεμένοι, αγχωμένοι, ανάστατοι, που τρέχουν να προλάβουν να φτάσουν στο πουθενά.

Δεν άντεξε άλλο να δίνει κουράγιο στον εαυτό του.

Παραιτήθηκε.

Πετάχτηκαν σε μια γωνιά τα αγαπημένα του βιβλία. Έδιωξε μακριά την ποίηση. Ο Ελύτης δεν είχε πια θέση στην κάμαρή του.

Ακόμα κι ο ήλιος δεν έκανε πια την εμφάνισή του εδώ.

Καμιά φορά, όταν το έφερνε η ανάγκη της ψυχής του, πατούσε στο καπάκι της τουαλέτας, έβγαζε το κεφάλι του έξω από το μικρό παράθυρο του μπάνιου που έβλεπε στον φωταγωγό της πολυκατοικίας και προσπαθούσε να κοιτάξει ψηλά.

Και τότε τον χαιρετούσε ένας ήλιος παράξενος. Κίτρινος και θολός αντάμα. Ένας ήλιος που έκανε τα μάτια του να δακρύζουν.

Σταμάτησε να αντιστέκεται. Στο αέναο τρέξιμο, στην αδιάφορη ζωή της πρωτεύουσας, στο στριμωξίδι, στο νέφος, στην πόλη που τον έπνιγε, στη μοναξιά.

Χρόνια και χρόνια.

Λουλούδι ανθισμένο φάνταζε που το βούτηξαν σε λιγοστό νερό και μετά μαράθηκε και μετά το ξέχασαν...

Τελείωσε τη Φιλοσοφική του Πανεπιστημίου Αθηνών με καλό βαθμό, δουλεύοντας ταυτόχρονα για να τα βγάλει πέρα.

Όταν έπιασε εκείνο το πολυπόθητο δίπλωμα στα χέρια του, δε χάρηκε.

Είχε αρχίσει να το μισεί το επάγγελμα του καθηγητή. Όσο κι αν του άρεσε να διδάσκει, όσο κι αν λάτρευε τα παιδιά.

Όχι. Δε θα το εξασκούσε το επάγγελμά του. Όχι, δε θα έκανε το χατίρι της Αλίκης.

Έδωσε όρκο στον εαυτό του να την εκδικηθεί.

Οι μέρες, οι μήνες, τα χρόνια περνούσαν αδιάφορα από μπροστά του. Κι αυτός, ένας άντρας χωρίς συναισθήματα, ένας άντρας με μία και μόνο σκέψη καρφωμένη στο μυαλό του: να γίνει πλούσιος.

Μια δυο φορές τον επισκέφτηκε η μάνα του. Κι όταν κατάλαβε η καημένη πως δε χάρηκε καθόλου που την είδε, δεν ξαναφάνηκε.

Τις ημέρες που βρισκόταν δίπλα του της φερόταν λες κι ήταν ξένη. Γιατί του θύμιζε το χωριό, τον πόνο, την Αλίκη.

Λαχταρούσε να τη ρωτήσει τι κάνει η παλιά αγαπημένη του, η προδότρια. Οι λέξεις σχηματίζονταν στα χείλια του κάθε φορά που κοιτούσε τη μάνα του.

«Μητέρα, τι κάνει η Αλίκη; Είναι καλά; Παντρεύτηκε; Μένει ακόμα στο χωριό; Έφυγε;» ρωτούσαν τα μάτια του, η καρδιά του, όλο του το είναι.

Μα τα κατάφερε. Και δεν τη ρώτησε.

Έσφιγγε τα χείλια του, μαζί και την καρδιά του.

Αυτή η γυναίκα δεν άξιζε ούτε να τη σκέφτεται. Κι όσο πιο γρήγορα την έβγαζε από το μυαλό του, όσο πιο γρήγορα ξεχνούσε την προδοσία της, τόσο το καλύτερο.

Η Αλίκη ήταν το χτες, ο πόνος. Το σήμερα βρισκόταν στην πρωτεύουσα. Μακριά της.

Συνέχιζε τον δρόμο που είχε χαράξει. Αποφάσισε να σπουδάσει Οικονομικά. Έδωσε κατατακτήριες εξετάσεις και πέρασε στο πρώτο έτος του Οικονομικού της Νομικής. Τελείωσε από τους πρώτους. Πήρε και υποτροφία.

Πήγε στην Αγγλία για να κάνει το μεταπτυχιακό του. Φοίτησε σε ένα από τα καλύτερα πανεπιστήμια, στο πανεπιστήμιο του Ρέντινγκ. Σε μια πόλη αρκετά κοντά στο Λονδίνο. Κάθισε έναν χρόνο εκεί. Για να πάρει το μάστερ του.

Διάβαζε μέρα νύχτα. Έπιασε και μια δουλειά, από αυτές που προσφέρουν στους φοιτητές. Από το πρωί που ξυπνούσε ως το βράδυ διάβαζε, παρακολουθούσε τα μαθήματα, δούλευε, ανάσα δεν έπαιρνε.

Δεν είχε χρόνο ούτε για να σκέφτεται. Ακολουθούσε το μονοπάτι όσων θέλουν να προκόψουν στη ζωή τους.

Είχε αποφασίσει να αποκτήσει χρήματα και εξουσία. Είχε

αποφασίζει να μην αφήσει τίποτα και κανέναν να σταθεί εμπόδιο στον δρόμο του. Σε αυτό που ονειρευόταν κι είχε χαράξει πια σαν μοναδικό στόχο της ζωής του.

Είχε αλλάξει. Είχε σκληρύνει. Είχε σκληρύνει τόσο πολύ, που κανένας παλιός γνωστός του από το χωριό δε θα τον γνώριζε. Ούτε καν εκείνη.

Ένας καινούργιος μεταλλαγμένος Γιάννης ήταν.

Θύμιζε βράχο. Ίδιο με εκείνον πάνω στον οποίο έκαναν έρωτα κάποτε με την Αλίκη. Εκείνες τις ηλιόλουστες ημέρες, τις ημέρες τις ανώδυνες. Τότε που πίστευε πως αξίζει να είσαι άνθρωπος και να σε παρασέρνουν τα συναισθήματά σου.

Είχαν επισκεφτεί κάποιο παραθαλάσσιο χωριό. Η παραλία ήταν ερημική. Η χρυσαφένια άμμος έκαιγε. Ξάπλωσαν πάνω στον μοναδικό της βράχο. Άπλωσαν μια πετσέτα, έγιναν ένα, με μάρτυρες τα κύματα, τους γλάρους κι έναν μικρό κάβουρα που τους κοίταζε παραξενεμένος, διστάζοντας να τρυπώσει στο σπίτι του, σε μια σχισμή του βράχου.

«Αυτός ο βράχος θα μου θυμίζει πάντα την αγάπη μας», είχε μουρμουρίσει η Αλίκη.

Τα μάτια της ήταν ολόγεια με το βαθύ γαλάζιο από τα νερά δίπλα τους.

«Δεν τη νοιάζουν τα κύματα την αγάπη μας, Γιάννη μου. Δε φοβάται τίποτα. Αντέχει τρικυμίες και τρικυμίες», συνέχισε να του λέει.

Και να τον λιγώνει.

Έκαναν και ξανάκαναν έρωτα με την αντοχή της νιότης τους. Και μετά βούτηξαν εξαντλημένοι στη θάλασσα, για να δροσίσουν τα αναφοκοκκινισμένα τους κορμιά.

«Αχ, πόσο πολύ σ' αγαπώ! Είσαι ολόκληρη η ζωή μου!» του ψιθύριζε ξανά και ξανά η Αλίκη του.

Και τον έσφιγγε πάνω της και τον ξετρέλαινε...

Έχει φύλο η προδοσία. Είναι γένους θηλυκού.

Από τότε άρχισε να αλλάζει τις γυναίκες σαν τα πουκάμισα.

Τις χρησιμοποιούσε. Και μετά τις βαριόταν. Τις πλησίαζε θέλοντας σεξ. Τον πλησίαζαν θέλοντας σχέση. Ήταν ειλικρινής μαζί τους από την πρώτη στιγμή. Διευκρίνιζε πως δεν ήταν έτοιμος να δεσμευτεί συναισθηματικά. Δεν τις παραπλανούσε με τα λόγια του. Δε μιλούσε με διφορούμενα νοήματα.

Εκείνες όμως δεν αποδέχονταν την ειλικρίνειά του. Προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να του αλλάξουν γνώμη. Προσπαθούσαν να του αποδείξουν πως η ζωή μαζί τους θα ήταν πλημμυρισμένη εκπλήξεις. Μάταια. Πληγώνονταν. Απογοητεύονταν. Γρήγορα απομακρύνονταν από κοντά του. Καλύτερα.

Είχε πια αρχίσει να συνηθίζει τη μοναξιά του.

Πάντως, ήταν τυχερός. Είχε πάρει το μάθημά του, ένα σπουδαίο μάθημα, από την πρώτη κιόλας σχέση του. Τη σχέση του με την Αλίκη. Έμαθε να μην εμπιστεύεται τις γυναίκες.

Άβυσσος η ψυχή τους. Μόνο να πληγώνουν ξέρουν. Μόνο να διαλύουν ζωές. Όχι, δεν επιζητούσε να γιατρέψει τον πόνο του. Δεν ήθελε να γιατρευτεί.

Στην κακία απαντάς με κακία. Στη χυδαιότητα, με χυδαιότητα.

Όχι, δε θα το ξανάπαιζε ηλίθιος. Δε θα άνοιγε ποτέ ξανά την καρδιά του. Θα χρησιμοποιούσε τις γυναίκες, όπως ακριβώς τον χρησιμοποιούσαν κι εκείνες. Θα τις έπαιζε στο κομπολόι της σεξουαλικότητάς του.

Διάβαζε, δούλευε και έκανε σεξ. Με μια στρατιά ολόκληρη συμφοιτητριών του. Κι από τη Φιλοσοφική Σχολή κι από το Οικονομικό της Νομικής. Δυο τρεις τον ερωτεύτηκαν μάλιστα. Ή έτσι του έλεγαν. Δεν τις πίστεψε. Τρελός ήταν;

Ήξερε καλά τι ήταν ικανή να σκαρφιστεί μια γυναίκα για να πετύχει τον στόχο της. Δεν μπορούσαν πια να τον πιάσουν κορόιδο. Με τίποτα.

Κάπου κάπου θυμόταν κάποια λόγια του αγαπημένου του ποιητή. Τα είχε αποστηθίσει, κι ας μη διάβαζε πια ποίηση. Κι αυτά τα λόγια έκρουαν τον κώδωνα του κινδύνου μέσα του, του υπενθύμιζαν πως είχε μάθει να προσποιείται. Άριστα.

*Από το πολύ να μην σκέπτομαι τίποτα και να μην συγκι-
νούμαι από τίποτα, ξεθάρρεψε ο χρόνος και μ' απόλυσε
καταμεσής του Κρητικού πελάγους.*

*Έγινα χιλιάδων ετών και ήδη χρησιμοποιώ τη Μινωική
γραφή με τόση άνεση που ο κόσμος απορεί και πιστεύει
στο θαύμα.*

*Το ευτύχημα είναι ότι δεν καταφέρνει να με διαβάσει.**

Ναι. Δεν μπορούσαν να τον διαβάσουν πια οι άνθρωποι. Γι-
νόταν μονόχνοτος. Αντικοινωνικός. Μα, αντί να λυπηθεί, χαιρό-
ταν. Κι έδωχνε μία μία τις γυναίκες από κοντά του.

Προσποιούνταν πως όλα ήταν μια χαρά, όλα μέλι γάλα, ώσπου
έλεγε τρυφερά στις «αγαπημένες» του:

«Θα ήθελα λίγο καιρό να μείνω μόνος μου, να σκεφτώ. Να
ψάξω να βρω τον εαυτό μου».

Τα γνωστά λόγια. Τα είχε μάθει απέξω κι ανακατωτά.

Κι όταν βαριόταν να λέει τα ίδια και τα ίδια, τα άλλαζε λίγο:
«Τι λες; Θα ήθελες να μείνουμε φίλοι; Για πάντα;»

Έτσι, έτσι.

Τελείωσε τις σπουδές, έφτασε η ώρα να υπηρετήσει το στρα-
τιωτικό του. Κοντά στα σύνορα τον έστειλαν, στο χωριό Πλάτη,
στον νομό Έβρου.

Χάρηκε. Ο στρατός φάνταξε για κείνον ανάπαυλα. Κι η πε-
ριοχή γύρω από τον Έβρο, επιστροφή στον παράδεισο. Άκου-
γε τους άλλους στρατιώτες να παραπονιούνται για τη δυσμενή
μετάθεση, γιατί δεν είχαν το κατάλληλο μέσο να υπηρετήσουν
κάπου αλλού, και δεν μπορούσε να τους καταλάβει. Του φαίνο-
νταν αστεία τα λόγια τους, έβαζε τα γέλια.

Πέρασε κοντά οκτώ μήνες εκεί. Σμιλεύτηκε ξανά το κορμί
του, γέμισαν αέρα πεντακάθαρο τα πνευμόνια του, χόρτασε η

* *Ημερολόγιο ενός αθέατου Απριλίου*, Οδυσσέας Ελύτης, Ύψιλον/Βι-
βλία, 1984.

ματιά του ήλιο και ουρανό καταγάλανο, χόρτασαν τα αυτιά του τα κελαηδήματα των πουλιών που ζουν μυλιούνια σε κείνη την περιοχή. Ηρέμησε.

Όταν είχε άδεια έπαιρνε τη συγκοινωνία και περιπλανιόταν μοναχός στις όχθες του Έβρου. Συζητούσε με τον εαυτό του, απολάμβανε τα δώρα της φύσης.

Χαιρόταν να σεργιανάει στη Θράκη και να αφουγκράζεται την ηχώ της πλούσιας ιστορίας της. Πλημμύριζαν τα μάτια του όμορφες εικόνες. Παρθένα δάση, ορμητικά ποτάμια.

Γνώρισε την πόλη του μεταξιού, το Σουφλί, ένωσε τον ιδιόμορφο χαρακτήρα του Διδυμότειχου, απόλαυσε τις μεθυστικές μυρωδιές από το παρελθόν του. Μαγεύτηκε από την Ορεστιάδα, την ακριτική, βορειότερη και νεότερη πόλη της Ελλάδας, με την προσφυγική ιστορία και τον μοντέρνο σχεδιασμό.

Εκείνο τον καιρό, παρά τις υποχρεώσεις του στρατού, αισθάνθηκε να γίνεται και πάλι άνθρωπος.

Κι ύστερα πήρε μετάθεση για Θεσσαλονίκη. Ωραία πόλη. Πόλη μαγική. Πλανεύτρα. Αλλά δε βρισκόταν πια πλάι στη φύση που είχε τόσο ανάγκη. Τις περισσότερες ώρες του μετά τις υποχρεώσεις τις περνούσε με γυναίκες, για να μην ξεχνάει και τις συνήθειές του.

Μόλις εκπλήρωσε τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις, επέστρεψε στην Αθήνα. Στάθηκε τυχερός. Βρήκε αμέσως δουλειά σε μια τράπεζα. Μια τράπεζα που χρηματοδοτούσε εφοπλιστικά γραφεία.

Η καθημερινή προσήλωσή του στο καθήκον τον ανέβασε γρήγορα στην ιεραρχία και στα τριάντα ένα του ήταν πια χρηματοοικονομικός σύμβουλος, ο αποδοτικότερος της τράπεζας. Ο διευθυντής τον λάτρευε. Οι πελάτες του το ίδιο. Κι εκείνος έκανε τα αδύνατα δυνατά για να έχουν την ανάγκη του.

Άρχισε να γεμίζει τον προσωπικό του λογαριασμό με ένα σεβαστό ποσό. Αγόραζε μετοχές. Έπαιζε προσεκτικά στο χρηματιστήριο.

Δανείστηκε κάποια χρήματα και κατάφερε να αγοράσει και μια μεζονέτα στην Κηφισιά σε λογική τιμή. Ήταν χτισμένη μέσα στο πράσινο με φινέτσα και γούστο και συνδύαζε την πολυτέλεια με την άνεση. Στον τρίτο όροφο βρισκόταν δυο κρεβατοκάμαρες με μπαλκόνια κι ένα λουτρό. Στον δεύτερο ένας μεγάλος χώρος που λειτουργούσε ως καθιστικό και διέθετε και τζάκι. Στο ισόγειο βρισκόταν η κουζίνα, η οποία είχε πρόσβαση στον κήπο της μεζονέτας, κι άλλο ένα λουτρό. Μια σκάλα οδηγούσε στο ευρύχωρο ημιυπόγειο με δύο ακόμα μικρά δωμάτια και ένα λουτρό. Η μεζονέτα είχε και ασανσέρ που συνέδεε όλα τα επίπεδα. Διέθετε πάρκιν, συναγερμό και κάμερες ασφαλείας. Τη λάτρευε από την πρώτη στιγμή που την είδε.

Στο μεταξύ οι μετοχές του άρχισαν να αποδίδουν. Πλήρωσε τα χρέη του. Αγόρασε και ένα πανάκριβο αυτοκίνητο.

Βρισκόταν πια σε ανθηρή οικονομική κατάσταση. Είχε αποκτήσει καλή κοινωνική θέση. Η ερωτική του ζωή είχε φτάσει στο ζενίθ της.

Όλα ήταν ωραία και καλά. Όλα όσα πιστεύουν τουλάχιστον οι γυναίκες πως αξίζουν σε αυτή τη ζωή.

Η ζωή του, οι φιλοδοξίες του μετριόνταν μόνο με το «έχω». Είχε γνωρίσει πολλούς επιχειρηματίες, εφοπλιστές και νεόπλουτους, οι οποίοι έπιναν νερό στο όνομά του. Γιατί τον είχαν ανάγκη. Τους προμήθευε με τα δάνεια που του ζητούσαν. Γρήγορα και αποτελεσματικά. Τους συμβούλευε. Εξυπηρετούσε τα συμφέροντά τους. Κι εκείνοι του χάριζαν την παρέα τους. Τον προσκαλούσαν στις δεξιώσεις του.

Είχε πετύχει πια αυτό που ονειρευόταν. Και με το παραπάνω.

Η καρδιά του όμως είχε κλείσει όλα τα παραθύρια της.

Δεν είχε λεπτό ελεύθερο. Δεν άφηνε τον εαυτό του ελεύθερο. Γιατί μπορεί και να του μιλούσε. Και να τον ρωτούσε αν ήταν ευτυχισμένος.

Ήταν; Δεν ήξερε.

Δεν ήθελε να ξέρει.

Τις ελάχιστες ελεύθερες ώρες του έτρεχε στα γυμναστήρια. Δούλευε ακόμα κι εκεί. Υπερωρίες. Έκανε διάδρομο παρέα με κάποιον γνωστό εφοπλιστή. Σάουνα με κάποιον επιχειρηματία. Σήκωνε βάρη κοιτάζοντας κάτι πανέμορφες κοπέλες που έρχονταν στο γυμναστήριο με απώτερο σκοπό να βρουν κάποιο κορόιδο. Τα γνωστά.

Δε δυσκολευόταν να γνωρίσει γυναίκες. Δεν προλάβαινε να τις κυνηγήσει. Να παίξει αυτό το αιώνιο πανέμορφο παιχνίδι του αρσενικού.

Εκείνες έκαναν πάντα το πρώτο βήμα. Το καθετί πάνω τους του ζητούσε να τις ρίξει στο κρεβάτι. Κι ήταν η μια πιο όμορφη και πιο σεξουαλική από την άλλη. Το ένα φιλήδονο κορμί μετά το άλλο.

Δε χαλούσε κανένα χατίρι. Είχε αποφασίσει να παραμείνει εραστής μέχρι να πεθάνει. Είχε κάνει σκοπό της ζωής του τα λόγια του αγαπημένου του συγγραφέα, του Καζαντζάκη:

«Είναι μεγάλη αμαρτία να αρνηθείς να πας στο κρεβάτι που θα σε προσκαλέσει μια γυναίκα».

Μόνο που σιγά σιγά άρχισε να βαριέται να κάνει σεξ κάθε βράδυ και με άλλη κοπέλα. Προτιμούσε έναν, ας τον πούμε, δεσμό. Μια σχέση που στα καλύτερά της κρατούσε τρεις, το πολύ έξι μήνες. Ήθελε να θυμάται το όνομα της γυναίκας που είχε πλάι του. Βαρέθηκε να ξυπνάει με διαφορετική σύντροφo δίπλα του. Και μετά να τη διώχνει.

Κάποιες φορές κατόρθωνε, όπως τώρα με την Έλενα, να ξεπεράσει το φράγμα των έξι μηνών. Και τότε ήταν που άρχιζαν οι απαιτήσεις, φούντωναν οι ελπίδες για μια κοινή ζωή.

Το τέλος του δεσμού τού κόστιζε. Στα νεύρα.

Όπως σήμερα.

Αντρικές παρέες είχε πολλές. Ένα σωρό γόνιμοι από «καλές» οικογένειες επιζητούσαν τη φιλία του. Παρέα τους επισκεπτόταν τα πιο διάσημα μπαρ, τα πιο αριστοκρατικά εστιατόρια. Το αστείο ήταν πως του σύστηναν και τον πατέρα τους και φυσικά

τις αδελφές τους. Κι αυτό δημιουργούσε κάποια προβλήματα. Γιατί εκείνες του κολλούσαν με στόχο τον γάμο. Δασκαλεμένες.

Μόνο που δεν μπορούσαν να φανταστούν πως κι ο Γιάννης ήταν δασκαλεμένος. Από την Αλίκη.

Δεν είχε κανένα πρόβλημα όμως. Έκανε καλή παρέα με όλους τους πλούσιους μπαμπάδες που γνώριζε. Εκείνοι τον λάτρευαν αμέσως. Καταλάβαιναν πως μιλούσε την ίδια γλώσσα, πως μοιράζονταν τα ίδια ιδανικά και πως μια μέρα αυτός ο νεαρός τραπεζικός θα έφτανε πολύ ψηλά.

Ο Γιάννης αισθανόταν φυσικά περηφάνια για τη γνώμη που σχημάτιζαν για κείνον. Έκανε σεξ με τις κόρες τους. Γυναίκες δεν ήταν κι αυτές; Γέμιζε με σελίδες πάθους το ημερολόγιο των προσωπικών του σχέσεων. Κι ως εκεί.

Σταμάτησε φρενάροντας στο κόκκινο, στη διασταύρωση της Κηφισίας με τα Μελίσσια. Ευτυχώς που το είδε το φανάρι.

Γιατί έτσι νευριασμένος που ήταν...

Ένας Πακιστανός πλησίασε κρατώντας ένα βρόμικο δερμάτινο πανί κι έναν κουβά με σκοπό να του πλύνει το παρμπρίζ.

Το βλέμμα όμως που του έριξε ο Γιάννης από το ανοιχτό παράθυρο τον έκανε να τρέξει γρήγορα σε κάποιο άλλο αυτοκίνητο.

Έβαλε πρώτη και σκεφτόταν πότε θα έβρισκε χρόνο για να γράψει εκείνο το βιβλίο που ονειρευόταν. Ένα πολύ χρήσιμο βιβλίο αυτοβοήθειας για άντρες. Που θα τους εξηγούσε πώς να μην αφήνουν τον χρόνο της ζωής τους να περνάει ανεκμετάλλευτος. Πώς να μην πιάνονται κορόιδα από τις γυναίκες. Πώς να απαλλαγούν από όλες αυτές που γαντζώνονται λυσσασμένα πάνω τους.

Κι άλλα τέτοια συναρπαστικά και πολύτιμα.

Αυτά έλεγε και στον κολλητό του, γιατί, ναι, είχε επιτέλους κατορθώσει να αποκτήσει κι έναν κολλητό, τον Ανδρέα.

Αλλά εκείνος δεν τον άκουγε. Όμως ήταν σίγουρος πως σιγά σιγά θα κατάφερνε να τον βάλει κι αυτόν στο κλαμπ των αντρών που δε θα επέτρεπαν ποτέ σε καμιά γυναίκα να κρατάει τα ηνία της ζωής τους.

Ο Ανδρέας Βερίκος ήταν δύο χρόνια μικρότερός του, γιος εφοπλιστή. Ο Γιάννης δεν είχε και σε μεγάλη υπόληψη τους γιους των εφοπλιστών.

Ο Ανδρέας όμως διάφερε. Ήταν από τους ανθρώπους που λες και δεν τον ενδιέφερε το χρήμα. Δυστυχώς, η ναυτιλιακή εταιρεία του πατέρα του βρισκόταν στο χείλος της χρεοκοπίας. Και πάλι ο Ανδρέας δε νοιαζόταν και τόσο.

«Τι είναι, στο κάτω κάτω, τα χρήματα; Δεν μπορούν να φέρουν την ευτυχία, φίλε μου. Το μόνο που σου προσφέρουν είναι μια άνετη ζωή. Τίποτα άλλο. Αυτό που μετράει είναι τα συναισθήματα. Η καλή καρδιά. Οι άνθρωποι που αγαπάς και σ' αγαπούν», έλεγε κάθε λίγο και λιγάκι.

Ο Γιάννης χαμογελούσε και κουνούσε το κεφάλι του. Προσποιούνταν πως συμφωνούσε μαζί του, ενώ σκεφτόταν πως ήθελε πολλή δουλειά αυτός ο άντρας για να μάθει τα βασικά.

Άξιζε όμως να ασχοληθεί μαζί του;

Σιγά σιγά ο Ανδρέας τον κέρδισε με τον χαρακτήρα του. Ήταν τόσο αθώος, τόσο γελαστός. Η ίδια η χαρά της ζωής. Κι έτσι αποφάσισε να τον κάνει φίλο του.

Από τότε που εγκαταστάθηκε στην Αθήνα, δεν είχε επενδύσει κανένα συναίσθημα σε κανέναν άνθρωπο. Ένας φίλος χρειαζόταν χρόνο. Πρέπει να χαρίσεις κάτι από τον εαυτό σου σε μια φίλια για να μπορέσει να στεριώσει.

Κι εκείνος δεν ενδιαφερόταν για κανένα. Εκτός από τον ίδιο.

Στους γονείς του έστελνε χρήματα. Για να τον αφήνουν στην ησυχία του. Ένα τηλεφώνημα ανά δεκαπέντε μέρες στον πατέρα του στο χωριό δεν μπορεί να θεωρηθεί εγκάρδιο ενδιαφέρον.

Ο Ανδρέας όμως κατάφερε σιγά σιγά να χωθεί στην καρδιά του. Άρχισε να τον συμπαθεί. Άντρας ήταν, στο κάτω κάτω. Μπορούσε να του χαρίσει τη φίλια του. Άρκει να σταματούσε να μιλάει και να πιστεύει στη σπουδαιότητα των συναισθημάτων, στην αγάπη και σε κάτι τέτοια ανούσια.

Έδωσε τα κλειδιά του αυτοκινήτου του στον παρκαδόρο της

πολυτελέστατης έπαυλης της Κηφισιάς όπου ήταν καλεσμένος. Άρχισε να ανεβαίνει τις μαρμάρινες σκάλες του σπιτιού που οδηγούσαν στην εξώπορτα, προσπαθώντας να διώξει τις άσχημες σκέψεις από το μυαλό του, ξορκίζοντας για μια ακόμα φορά το παρελθόν.

Οι γνωστοί του τον περίμεναν.

Κι άσε την Έλενα να πάει όπου στο καλό θέλει.

Σήμερα το βράδυ θα γνώριζε κάποια άλλη γυναίκα. Κάποια που θα έπαιρνε επάξια τη θέση της στο κρεβάτι του.

«Είσαι η μικρή Πορτοκαλένια μου!» της ψιθύρισε.
Μέθυσε εκείνη από τον χυμό του ήλιου και έγειρε
το κεφάλι της και δέχτηκε να γίνει σιγά σιγά
η μικρή Πορτοκαλένια του. Η φωνή του
την έστελνε ψηλά, πιο ψηλά κι από τους
εφτά ουρανούς του ποιητή του, το πάθος του
την παρέσερνε. Κι όλα μαζί
έγιναν ένα: ο έρωτας...

Η Αλίκη προδίδει τον άντρα που αγαπάει, καϊδεύει τις πληγές
της στην αγκαλιά ενός παιδιού.

Ο Γιάννης απογοητεύεται από την απόρριψη, μετατρέπει το
μίσος του σε εκδίκηση.

Η Χριστίνα νιώθει ευάλωτη μπροστά στον έρωτα, πληρώνει
ακριβά το τίμημά του.

Ο Αλέξανδρος ταξιδεύει τα όνειρά του στα σκληρά μονοπάτια
της αλήθειας.

Τέσσερις ήρωες που παλεύουν με τους ανέμους της ζωής τους,
με τα παιχνίδια της ψυχής τους και οδηγούνται στην κάθαρση
μέσα από αλλεπάλληλες ανατροπές. Και ανάμεσά τους η αγάπη.
Που υπομένει και συμπάσχει, χορεύει και τραγουδάει. Που είναι
ουρανός και θάλασσα μαζί. Και γίνεται ένα.

Ένα μαγευτικό βαθύ γαλάζιο.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN 978-618-01-1366-2

9 786180 113662

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣ: 17174

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η